

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (девети състав)

27 февруари 2020 година *

„Обжалване — ФЕОГА, ЕФГЗ и ЕЗФРСР — Разходи, изключени от финансиране от Европейския съюз — Разходи, направени от Република Литва — Помощи за ранно пенсиониране — Регламент (ЕО) № 1257/1999 — Член 33м, параграф 1 — Изопачаване на доказателства“

По дело C-79/19 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадена на 1 февруари 2019 г.,

Република Литва, за която се явява първоначално R. Krasuckaitė, а впоследствие K. Dieninis, в качеството на представители,

жалбоподател,

като другата страна в производството е

Европейска комисия, за която се явяват J. Jokubauskaitė и J. Aquilina, в качеството на представители,

ответник в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (девети състав),

състоящ се от: S. Rodin, председател на състава, D. Šváby (докладчик) и N. Piçarra, съдии,

генерален адвокат: G. Pitruzzella,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

* Език на производството: литовски.

Решение

- 1 С жалбата си Република Литва иска да се отмени решение на Общия съд на Европейския съюз от 22 ноември 2018 г., Литва/Комисия (Т-508/15, непубликувано, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“, EU:T:2018:828), с което е отхвърлена жалбата ѝ за отмяна на Решение за изпълнение (ЕС) 2015/1119 на Комисията от 22 юни 2015 г. за изключване от финансиране от страна на Европейския съюз на някои разходи, направени от държавите членки в рамките на Европейския фонд за гарантиране на земеделието (ЕФГЗ) и на Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони (ЕЗФРСР) (ОВ L 182, 2015 г., стр. 39), в частта, в която налага на Република Литва фиксирана финансова корекция от 5 %, като по този начин сумата 1 938 300,08 EUR е изключена от финансиране на мярката „Предсрочно пенсиониране“ за периода от 16 октомври 2010 г. до 15 октомври 2013 г. (наричано по-нататък „спорното решение“).

Правна уредба

Правото на Съюза

Регламент № 1257/1999

- 2 Член 10 от Регламент (ЕО) № 1257/1999 на Съвета от 17 май 1999 година относно подпомагане на развитието на селските райони от Европейския фонд за ориентиране и гарантиране на земеделието (ФЕОГА) и за изменение и отмяна на някои регламенти (ОВ L 160, 1999 г., стр. 80; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 28, стр. 134), изменен с Акта относно условията за присъединяване на Чешката република, Република Естония, Република Кипър, Република Латвия, Република Литва, Република Унгария, Република Малта, Република Полша, Република Словакия и Словашката република (ОВ L 236, 2003 г., стр. 33) (наричан по-нататък „Регламент № 1257/1999“) се съдържа в дял II, озаглавен „Мерки за развитие на селските райони“, глава IV, озаглавена „Ранно пенсиониране“, от посочения регламент. Параграф 1 от този член гласи:

„Подпомагането за ранно пенсиониране в селското стопанство допринася за следните цели:

- осигуряване на доход на възрастните земеделски производители, които решават да прекратят селскостопанската си дейност,
- насърчаване подмяната на възрастните земеделски производители със земеделски производители, които са в състояние да подобрят при необходимост икономическата функционалност на останалите земеделски стопанства,
- смяна на предназначението на селскостопанските земи за неземеделска употреба, когато земята не може да се обработва при задоволителни условия на икономическа функционалност“.

- 3 Член 11, параграф 1 от посочения регламент гласи:

„Прехвърлителят на земеделско стопанство:

- прекратява окончателно всякаква селскостопанска дейност; той може все пак да продължи да се занимава със селско стопанство с нетърговска цел и да си запази ползването върху постройките,

– е на възраст най-малко 55 години, без да е достигнал нормалната пенсионна възраст към момента на прехвърлянето,

и

– е упражнявал селскостопанска дейност през последните десет години, предшествващи прехвърлянето“.

4 Член 33б, параграф 1, втора алинея от същия регламент определя „полупазарните стопанства“ като „стопанства, които произвеждат предимно за своя собствена консумация, но също така продават част от своята продукция“.

5 От член 33л от Регламент № 1257/1999 следва, че разпоредбите, съдържащи се в дял II („Мерки за развитие на селските райони“), глава IXа („Специфични мерки за новите държави членки“), подглава III („Изключения“) от този регламент, уточняват случаите, в които по-специално Република Литва може да се отклони от критериите за допустимост, установени за мерките, определени в глави I, IV, V и VII от посочения регламент.

6 Член 33м, параграф 1 от същия регламент има следната редакция:

„Чрез дерогация от второто тире на член 11, параграф 1, земеделските производители в Литва, на които е определена квота за мляко, се допускат до системата за ранно пенсиониране при условие че са на възраст под 70 години по време на трансфера.

Размерът на подпомагането не трябва да надвишава максималните нива, определени в приложение I към настоящия регламент и се изчислява в зависимост от размера на квотата за мляко и общата земеделска дейност на стопанството.

Квотите за мляко, определени на прехвърлящия земеделско стопанство следва да се върнат в националния резерв от квоти за мляко без допълнително компенсационно плащане“.

Регламент № 1698/2005

7 Член 20 от Регламент (ЕО) № 1698/2005 на Съвета от 20 септември 2005 година относно подпомагане на развитието на селските райони от Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони (ЕЗФРСР) (ОВ L 277, 2005 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 66, стр. 101), изменен с Регламент (ЕО) № 1463/2006 на Съвета от 19 юни 2006 г. (ОВ L 277, 2006 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 76, стр. 9) (наричан по-нататък „Регламент № 1698/2005“), предвижда:

„Помощи, насочени към конкурентоспособността на земеделието и горското стопанство, се отнасят до:

а) мерки, насочени към насърчаване познанията и подобряване на човешкия потенциал чрез:

[...]

iii) ранно пенсиониране на земеделски производители и селскостопански работници;

[...]

г) преходни мерки за [...] Литва [...] относно:

i) подпомагане на полупазарните земеделски стопанства, които се реструктурират;

[...]“.

8 Член 23, параграфи 1 и 2 от Регламент № 1698/2005 има следната редакция:

„1. Помощите, предвидени в член 20, буква а), iii), се отпускат:

- а) на земеделски производители, които решават да прекратят своите земеделски дейности с цел прехвърляне на стопанството на други земеделски производители;
- б) на селскостопански работници, които решават да прекратят окончателно земеделската дейност при прехвърлянето на стопанството.

2. Лицето, което прехвърля имот:

- а) не следва да бъде под 55 години, но не още в нормална възраст за пенсиониране по времето на прехвърлянето или не повече от 10 години по-млад от нормалната възраст за пенсиониране във въпросната държава членка по времето на прехвърлянето;
- б) прекратява окончателно цялата търговска селскостопанска дейност;
- в) трябва да е практикувало селскостопанска дейност през 10-те години, предшестващи прехвърлянето“.

9 Член 34, параграф 1 от този регламент гласи:

„Помощите, предвидени в член 20, буква г), i), за земеделски стопанства, които произвеждат основно за свое собствено потребление и продават само част от своята продукция (полупазарни земеделски стопанства) се отпускат на земеделски производители, които представят бизнес план“.

10 Член 94, втора алинея от посочения регламент предвижда, че последният се прилага за помощи от Общността относно периода на програмирането, започващ на 1 януари 2007 г.

Регламент № 1306/2013

11 Член 52, параграф 2 от Регламент (ЕС) № 1306/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 17 декември 2013 година относно финансирането, управлението и мониторинга на общата селскостопанска политика и за отмяна на регламенти (ЕИО) № 352/78, (ЕО) № 165/94, (ЕО) № 2799/98, (ЕО) № 814/2000, (ЕО) № 1290/2005 и (ЕО) № 485/2008 на Съвета (ОВ L 347, 2013 г., стр. 549), предвижда следното:

„Комисията оценява подлежащите на изключване суми въз основа на сериозността на отчетеното несъответствие. При оценката надлежно се вземат предвид естеството на нарушението и причинената на Съюза финансова вреда. Изключването се базира на установените неправомерно изразходвани суми и когато това установяване би изисквало непропорционално усилие, могат да се прилагат екстраполирани или фиксирани корекции. Фиксирани корекции се прилагат само когато поради естеството на случая или поради това, че държавата членка не е предоставила необходимата информация на Комисията, би се изисквало непропорционално усилие, за да се установи по-точно финансовата вреда, причинена на Съюза“.

Решенията за приемане на планове за развитие на селските райони

- 12 С решения С(2004) 2949 окончателен от 3 август 2004 г. и С(2007) 5076 окончателен от 19 октомври 2007 г. Европейската комисия приема планове за развитие на селските райони (наричани по-нататък „ПРСР“) съответно 2004—2006 г. и 2007—2013 г., в които се предвижда въвеждане на действие за ранно пенсиониране в рамките на търговска селскостопанска дейност.

Обстоятелства, предхождащи спора

- 13 Обстоятелствата, предхождащи спора, са изложени от общия съд в точки 23—44 от обжалваното съдебно решение и за целите на настоящото производство могат да бъдат обобщени по следния начин.
- 14 От 20 до 24 април 2009 г. Комисията извършва одит в Литва по процедурата за клиринг с оглед на съответствието на мярката „Ранно пенсиониране в рамките на търговска селскостопанска дейност“ в съответствие с Регламент № 1257/1999, що се отнася до ПРСР 2004—2006 г. и Регламент № 1698/2005, що се отнася до ПРСР 2007—2013 г.
- 15 В съответствие с член 11 от Регламент (ЕО) № 885/2006 на Комисията от 21 юни 2006 година относно реда и начина на прилагане на Регламент (ЕО) № 1290/2005 на Съвета по отношение на акредитирането на агенциите платци и други стопански субекти, както и по отношение на клиринга на счетоводните сметки на ЕФГЗ и ЕЗФРСР (ОВ L 171, 2006 г., стр. 90; Специално издание на български език, 2007 г., глава 14, том 2, стр. 37), с писмо от 9 октомври 2012 г. в рамките на процедурата Комисията изпраща окончателната си позиция на литовските власти. В това писмо, след като цитира становището на помирителния орган и изводите си, съдържащи се в окончателния му доклад от 27 януари 2012 г., Комисията поддържа позицията си относно тълкуването на понятието „упражняване на търговска селскостопанска дейност“ от земеделски стопанин, преди да може да се ползва от мярката за ранно пенсиониране. По-конкретно, след като взема предвид определението за полупазарни земеделски стопанства в Литва, установено в рамките на мярката „Полупазарно стопанство“, Комисията заключава, че търговска селскостопанска дейност, определена последващо от Република Литва, може да създаде представа, че такива дейности извършват земеделски стопанства, които не отговарят на минималните изисквания, за да бъдат считани за полупазарни земеделски стопанства. В това отношение Комисията посочва като пример земеделско стопанство с две крави, което според литовските власти представлява селскостопанска търговска дейност, а в действителност такова стопанство не отговаря на минималните изисквания, за да се счита за полупазарно стопанство. Въз основа на това Комисията стига до извода, че извършените от литовските власти последващи проверки не са били подходящи, за да се докаже, че финансовият риск е по-нисък от предложената финансова корекция. Ето защо тя заключава, че тъй като литовските власти са транспонирали непълно изискванията на законодателството на Съюза, следва да се приложи фиксирана финансова корекция.
- 16 С Решение за изпълнение 2013/123/ЕС на Комисията от 26 февруари 2013 година за изключване от финансиране от страна на Европейския съюз на някои разходи, направени от държавите членки в рамките на Европейския фонд за ориентиране и гарантиране на земеделието (ФЕОГА), секция „Гарантиране“, на Европейския фонд за гарантиране на земеделието (ЕФГЗ) и на Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони (ЕЗФРСР) (ОВ L 67, 2013 г., стр. 20), посочената институция налага на Република Литва финансова корекция в размер на 5 % от общия размер 3 033 008,85 EUR за средствата, изплатени по мярката „Ранно пенсиониране“ за периода на нарушението, в случая от 8 юли 2007 г. до 15 октомври 2010 г.

- 17 В обобщен доклад Комисията синтезира мотивите за финансовата корекция, наложена след извършените от нея проверки в рамките на процедурата за клиринг с оглед на съответствието. Тя посочва по-специално че литовските власти не са доказали, че определението на понятието „селскостопанска търговска дейност“, установено при последващ контрол, съответства на понятието за полупазарни земеделски стопанства и че следователно последващият контрол извършен от тези органи, е неподходящ да докаже, че финансовият риск е по-нисък от наложената фиксирана корекция.
- 18 Република Литва не е оспорила Решение за изпълнение 2013/123 за определяне на тази фиксирана финансова корекция.
- 19 На 27 юни 2014 г. службите на Комисията изпращат на Република Литва официално съобщение съгласно член 11, параграф 2, трета алинея и член 16, параграф 1 от Регламент № 885/2006 относно средствата, изплатени по мярката „Ранно пенсиониране в рамките на търговска селскостопанска дейност“ за периода от 16 октомври 2010 г. до 15 октомври 2013 г.
- 20 Комисията посочва, че става въпрос за допълнително официално съобщение относно одита, довел до приемането на Решение за изпълнение 2013/123, в което се съобщава, че на Република Литва трябва да се наложи нова финансова корекция за този период по същите причини като посочените в обобщения доклад от този одит.
- 21 В това отношение Комисията се позовава на няколко документа, изготвени във връзка с приемането на Решение за изпълнение 2013/123, включително на окончателната си позиция от 9 октомври 2012 г. В приложение тя добавя и обобщения доклад относно това решение, съгласно който литовските власти не са доказали, че определението на понятието „търговска селскостопанска дейност“, установено при последващата проверка, съответства на определението за полупазарни земеделски стопанства и следователно че последващата проверка, извършена от тези органи, е неподходяща за доказване, че финансовият риск е по-нисък от предложената фиксирана корекция. Така службите на Комисията заключават, че поради тези пропуски трябва да се приложи нова фиксирана корекция от 5 %.
- 22 На 17 юли 2014 г. литовското министерство на земеделието изразява писмено несъгласието си с предложената от службите на Комисията корекция и иска спорът да бъде отнесен до помирителния орган. В това писмо литовското министерство на земеделието подчертава непропорционалния характер на предложената нова корекция, тъй като вредата, която може да бъде нанесена на Съюза за периода от 16 октомври 2010 г. до 15 октомври 2013 г., възлиза само на 16 788,34 EUR. Министерството припомня и съдържанието на последващата проверка на заявленията, извършена от литовските власти, както и критериите, въз основа на които се извършва тази проверка. Освен това то изтъква, че задължението за прилагане на количествени критерии като големината на съответното земеделско стопанство или размера на получените доходи е незаконосъобразно. В това отношение то описва конкретното положение на Литва и евентуалните отрицателни последици, до които може да доведе сближаването на понятието „търговска селскостопанска дейност“ с понятието „полупазарни земеделски стопанства“.
- 23 На 17 декември 2014 г. помирителният орган посочва, че не е възможно да се постигне помирение, тъй като става въпрос за продължаваща финансова корекция, като първоначалната финансова корекция е определена с Решение за изпълнение 2013/123, което не е било оспорено.
- 24 На 10 март 2015 г. Комисията уведомява литовските власти, че поради липса на съществена промяна в причините, които са позволили да се наложи първоначалната финансова корекция, и предвид факта, че литовските власти не са приели никаква коригираща мярка, има основание да се приложи същата фиксирана финансова корекция от 5 % за разходите, направени по мярката „Ранно пенсиониране“.

- 25 На 22 юни 2015 г. Комисията приема спорното решение. С посоченото решение по силата на член 52 от Регламент № 1306/2013 Комисията налага на Република Литва финансова корекция от 5 % в размер общо на 1 938 300,08 EUR за изплатените средства по мярката „Ранно пенсиониране“ за периода от 16 октомври 2010 г. до 15 октомври 2013 г., поради това че Република Литва не е осъществила подходящ контрол на задължението на земеделските производители да извършват търговска селскостопанска дейност, преди да се ползват от помощта за ранно пенсиониране.

Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

- 26 На 2 септември 2015 г. Република Литва подава в секретариата на Общия съд жалба за отмяна на спорното решение, като изтъква едно-единствено основание, изведено от нарушение на член 52, параграф 2 от Регламент № 1306/2013 във връзка с принципа на пропорционалност. Това основание се състои от две части, изведени съответно от твърдението, че наложената със спорното решение фиксирана корекция не отчита естеството на нарушението и финансовата вреда за Съюза, и от друга страна, от непропорционалния характер на тази фиксирана финансова корекция.
- 27 С обжалваното съдебно решение Общият съд отхвърля това основание и следователно жалбата.

Искания на страните

- 28 Република Литва иска от Съда:
- да отмени обжалваното съдебно решение, както и спорното решение, и
 - да осъди Комисията да заплати съдебните разноски, направени както в производството пред Общия съд, така и в производството по обжалване.
- 29 Комисията иска от Съда да отхвърли жалбата и да осъди Република Литва да заплати съдебните разноски.

По жалбата

- 30 В подкрепа на жалбата си Република Литва изтъква две основания. В рамките на първото си основание посочената държава членка поддържа, че Общият съд е тълкувал и приложил неправилно член 33м, параграф 1 от Регламент № 1257/1999, като е постановил, че притежаването на квота за мляко не е явно доказателство за участието на литовски земеделски стопанин в търговска селскостопанска дейност. В рамките на второто си правно основание държавата членка поддържа, че Общият съд е изопачил доказателствата, като в точки 74—79 от обжалваното съдебно решение е приел, че литовското правителство не е доказало, че притежаването на квота за мляко означава, че съответният земеделски стопанин упражнява търговска селскостопанска дейност.

По първото основание

Доводи на страните

- 31 Първото основание се разделя на две части.

- 32 С първата част от първото основание Република Литва по същество упреква Общия съд, че в точки 72, 82 и 83 от обжалваното съдебно решение е тълкувал и приложил неправилно член 33м, параграф 1 от Регламент № 1257/1999. По-специално тя упреква Общия съд, че не е тълкувал тази разпоредба в смисъл, че предоставянето на квота за мляко на литовски земеделски стопанин е важен критерий за възможността му да се ползва от схемата за ранно пенсиониране.
- 33 Според Република Литва това тълкуване произтича от самия текст на член 33м, параграф 1 от Регламент № 1257/1999, доколкото тази разпоредба предвижда, че литовските земеделски производители, на които е предоставена квота за мляко, могат да се ползват от схемата за ранно пенсиониране, че квотите за мляко на прехвърлителя се връщат в националния резерв и че размерът на помощта се изчислява в зависимост от обема на квотата за мляко.
- 34 Освен това Република Литва изтъква, че предвидената в член 33м, параграф 1 от Регламент № 1257/1999 дерогация е резултат от изричното отчитане на положението в сектора на млякото в Литва. Следователно използването на понятието „квота за мляко“ в тази разпоредба не е случайно.
- 35 С втората част от първото си основание Република Литва по същество упреква Общия съд, че е приложил неправилно собствената си съдебна практика, като в точки 72, 78 и 84 от обжалваното съдебно решение е приел, че само притежаването на квота за мляко или само регистрация на животно, предназначено за клане в съответната база данни, не е достатъчно, за да се установи наличието на селскостопанска търговска дейност за земеделския стопанин. По-специално Република Литва се позовава на решение от 25 февруари 2015 г., Полша/Комисия (Т-257/13, непубликувано, EU:T:2015:111), съгласно което свързаните с производството критерии се изискват единствено за да се определи дали земеделският стопанин получава действителен доход и нямат за цел да наложат минимален праг на икономическа динамика на земеделското стопанство, под който това стопанство не се счита за търговска селскостопанска дейност.
- 36 Поради това Република Литва поддържа, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че притежаването само на една крава, позволяваща продажбата на 2 или 3 литра мляко на ден, или на стопанство, съставено само от една крава, която впоследствие е дадена за клане, е незначително и поради това не може да реализира реален доход. По този начин Общият съд въвел минимален праг, под който дадено земеделско стопанство не можело да се счита за търговска селскостопанска дейност.
- 37 Комисията поддържа, че първото основание следва да се отхвърли изцяло.

Съображения на Съда

- 38 Що се отнася до първата част на първото основание, според постоянната практика на Съда при тълкуването на разпоредба на правото на Съюза трябва да се вземе предвид не само нейният текст, но и нейният контекст и целите на правната уредба, от която е част.
- 39 Както уточнява член 10 от Регламент № 1257/1999, целта на последния е по-специално да се подпомогне ранното пенсиониране в селскостопанския сектор, за да се осигури, наред с другото, доход на възрастните земеделски стопани, които решават да прекратят селскостопанската си дейност, и да се подобри функционалността на земеделските стопанства, като се насърчи подмяната на тези възрастни земеделски производители.
- 40 За да може да се ползва от тази схема за ранно пенсиониране, земеделският производител трябва да отговаря на три условия, изброени в член 11, параграф 1 от посочения регламент, а именно да преустанови окончателно всякаква селскостопанска дейност с търговска цел, да е на

възраст най-малко 55 години, но да не е достигнал нормалната пенсионна възраст към момента на прекратяване на земеделската си дейност, и да е упражнявал тази селскостопанска дейност през последните десет години преди прекратяването.

- 41 Член 33м, параграф 1 от Регламент № 1257/1999 предвижда дерогация, приложима за Република Литва по отношение на посочената схема за подпомагане на ранното пенсиониране. Така съгласно посочената разпоредба „[ч]рез дерогация от второто тире на член 11, параграф 1 [от посочения регламент], земеделските производители в Литва, на които е определена квота за мляко, се допускат до системата за ранно пенсиониране при условие че са на възраст под 70 години по време на трансфера“.
- 42 Следователно текстът на член 33м, параграф 1, първа алинея от Регламент № 1257/1999 не оставя място за съмнение, че предвидената в него дерогация се отнася единствено до възрастта на съответните литовски земеделски производители. От една страна, той ясно посочва, че тази разпоредба предвижда дерогация „във второто тире“ на член 11, параграф 1 от посочения регламент, а именно това, което се отнася до условието за възраст. От друга страна, изразът „при условие“, съдържащ се в член 33м, параграф 1, първа алинея от посочения регламент, непосредствено е последван от споменаването на възрастта на тези земеделски производители.
- 43 Следователно, обратно на поддържаното по същество от Република Литва, член 33м, параграф 1, първа алинея от Регламент № 1257/1999 не отменя условието по член 11, параграф 1, свързано с упражняването на търговска селскостопанска дейност, поради това че би превърнало притежаването на квота за мляко в определящ критерий за тази дейност. Споменаването на притежаването на такава квота в действителност има за цел само да идентифицира литовските земеделски производители, които могат да се ползват от предвидената в посочената разпоредба дерогация, основана на възрастта.
- 44 Следователно тази дерогация не освобождава литовските земеделски производители, които желаят да се ползват от помощта за ранно пенсиониране, от задължението да докажат, че отговарят на другите условия, изброени в член 11, параграф 1 от Регламент № 1257/1999, и по-специално че извършват търговска селскостопанска дейност.
- 45 Това съображение не може да се постави под въпрос от факта, че предвидената в член 33м, параграф 1 от Регламента дерогация, както посочва Република Литва, е резултат от изричното отчитане на положението в сектора на млякото в Литва. Всъщност, както бе констатирано в точка 43 от настоящото решение, целта на споменаването на притежаването на квота за мляко е само да се идентифицират литовските земеделски производители, които подлежат на дерогация от условието за възраст за целите на ползването от схемата за помощ за ранно пенсиониране. Всъщност само литовските земеделски производители, на които е била предоставена квота за мляко, могат да се ползват от дерогацията по отношение на възрастта.
- 46 Ето защо, като в точка 72 от обжалваното съдебно решение констатира, от една страна, че самият факт, че е била предоставена квота за мляко, не позволява да се направи извод за упражняване на търговска селскостопанска дейност от земеделски стопанин, и от друга страна, като в точка 83 от посоченото решение констатира, че член 33м, параграф 1 от Регламент № 1257/1999 въвежда изключение само по отношение на възрастта, която трябва да са навършили литовските земеделски производители, за да се ползват от схемата за помощи за ранно пенсиониране, и че това изключение не освобождава посочените земеделски производители от задължението да спазват другите условия, за да се ползват от тази схема, Общият съд не е допуснал грешка при прилагането на правото.
- 47 Следователно първата част на първото основание трябва да се отхвърли по същество.

- 48 Що се отнася до втората част на първото основание, с която Република Литва поддържа, че обратно на собствената си съдебна практика и практиката на Съда, Общият съд въвел минимален праг, под който се предполага, че земеделският стопанин не упражнява търговска селскостопанска дейност, следва да се отбележи, че тази част се основава на неправилно и непълно тълкуване на обжалваното съдебно решение.
- 49 Всъщност, обратно на поддържаното от жалбоподателя, Общият съд правилно е анализирал положението от гледна точка на разпоредбите на Регламент № 1257/1999 и на релевантната съдебна практика.
- 50 Така от точки 52—56 от обжалваното съдебно решение следва, на първо място, че Общият съд само е припомнил, че в рамките на процедура по клиринг с оглед на съответствието, която може да доведе до фиксирана корекция, Комисията разполага с широко право на преценка и че за да обоснове отказа си да възложи в тежест на бюджета на Съюза някои разходи, тя трябва да представи доказателство за сериозно и основателно съмнение, което изпитва относно разходите, направени от съответната държава членка. При това положение именно държавата членка трябва да докаже, че са изпълнени условията за ползване на отказаното от Комисията финансиране.
- 51 На второ място, в точки 65—67 от това решение Общият съд припомня, че за да отговаря на условията на схемата за ранно пенсиониране, съответният земеделски стопанин трябва да е упражнявал търговска селскостопанска дейност. В това отношение в точка 68 от посоченото решение той уточнява, че обстоятелството, че се извършва дейност само за задоволяване на собствените потребности и тези на семейството му, не може да се приравни на упражняване на дейност, генерираща доходи, които отговарят на квалификацията „търговско земеделско стопанство“. В точка 69 от същото решение Общият съд уточнява също че критериите, свързани с производството, се изискват единствено за да се определи дали съответният земеделски стопанин получава действителен доход и нямат претенцията да налагат минимален праг на икономическа динамика на земеделското стопанство, под който земеделският производител не би отговарял на условията за подпомагане на ранното пенсиониране, въпреки че упражнява дейността си с търговска цел.
- 52 В случая обаче, както припомня Общият съд в точки 70 и 72 от обжалваното съдебно решение, съмнението на Комисията се отнася до факта, че самото обстоятелство, че литовски земеделски стопанин е регистриран в базата данни на получателите на квоти за мляко, е релевантен критерий, за да се приеме, че този стопанин е упражнявал търговска селскостопанска дейност, макар за него да е било достатъчно да притежава една крава и да продава 2 или 3 литра мляко на ден, за да бъде регистриран в тази база данни и само поради това обстоятелство да отговаря на условията за подпомагане на ранното пенсиониране.
- 53 Следователно Република Литва трябва да докаже, че констатациите на Комисията са неточни и че дори тези малки стопанства, регистрирани в базата данни на квотите за мляко, са генерирали реални, а не незначителни доходи, като по този начин са отговаряли на критерия за упражняване на „търговска селскостопанска дейност“ по смисъла на член 11, параграф 1, трето тире от Регламент № 1257/1999, без да е необходимо в това отношение да се взема предвид обхватът на икономическата динамика на съответното земеделско стопанство.
- 54 След като обаче в точки 73—77 от посоченото решение разглежда всички представени от Република Литва доказателства, в точка 78 от същото решение Общият съд заключава, че Република Литва не е успяла да разсее сериозното и основателно съмнение на Комисията относно евентуалното ползване на помощ за ранно пенсиониране на литовски земеделски стопани, които, макар да са регистрирани в базата данни за квоти за мляко, притежават само една крава и следователно не може да се приеме, че получават доход от стопанска дейност, упражнявана за търговски цели.

- 55 От гореизложените съображения следва, че обратно на поддържаното от жалбоподателя, Общият съд по никакъв начин не е наложил минимален праг, под който да се предполага липса на търговска селскостопанска дейност, а именно в случая производството на мляко само от една крава.
- 56 Следователно в точка 89 от обжалваното съдебно решение Общият съд правилно приел, че Комисията е имала основания да се съмнява в релевантността на регистрацията на литовските земеделски производители в бази данни за селскостопанския сектор, каквато е базата данни на операторите, получили квоти за мляко като критерий за определяне дали съответният стопанин е упражнявал търговска селскостопанска дейност, преди да получи право да се ползва от помощта за ранно пенсиониране.
- 57 При тези условия втората част от първото правно основание следва да се отхвърли по същество.
- 58 С оглед на гореизложеното първото основание следва да се отхвърли по същество.

По второто основание

Доводи на страните

- 59 С второто си основание Република Литва поддържа по същество, че в точки 74—79 от обжалваното съдебно решение Общият съд е изопачил доказателствата, като е приел, че посочената държава членка не е установила, че притежаването на квота за мляко е доказателство за наличието на селскостопанска търговска дейност.
- 60 Второто основание се разделя на две части.
- 61 С първата част от второто основание Република Литва поддържа по същество, че в точка 74 от обжалваното съдебно решение въз основа на предоставените от нея доказателства Общият съд е трябвало да заключи, че мярката за ранно пенсиониране е свързана с режима на квотите за мляко, която превръща регистрацията на литовски земеделски стопанин в базата данни за тези квоти в съществен критерий за отпускане на помощ за ранно пенсиониране. В това отношение Република Литва посочва, че се е позовавала пред Общия съд на одит, извършен от Комисията през април 2005 г. относно националното прилагане на мерки за подпомагане в сектора на млечните продукти, и на специален доклад № 4/2008 на Сметната палата на Европейския съюз за въвеждането на квоти за мляко в държавите членки, присъединили се към Съюза на 1 май 2004 г.
- 62 Според Република Литва тези документи представлявали показател за участие на пазара и следователно могли да докажат, че литовски земеделски стопанин, на когото е предоставена квота за мляко, упражнява търговска селскостопанска дейност. В това отношение било без значение, че при одита, извършен от 20 до 24 април 2009 г. в рамките на мярката за ранно пенсиониране, нямало никакви проверки на базата данни за квотите за мляко, тъй като системата на квотите за мляко била известна на Комисията от 2004 г.
- 63 Република Литва счита също че в точка 74 от обжалваното съдебно решение Общият съд неправилно е приел, че режимът на квотите за мляко не е свързан с мерките за развитие на селските райони, като мярката за ранно пенсиониране. Всъщност от член 33м, параграф 1 от Регламент № 1257/1999 ясно следвало, че размерът на помощта за ранно пенсиониране се изчислява с оглед на размера на квотата за мляко, която се полага на стопанството, като по този начин се потвърждава определящият характер на критерия, свързан с квотата за мляко за получаване на такава помощ.

- 64 С втората част от второто основание Република Литва упреква Общия съд, че в точки 75—79 от обжалваното съдебно решение не е взел предвид представените пред него доказателства, които показват, че предоставянето на квоти за мляко на литовски земеделски производители е доказателство, че те са търгували с мляко и отглеждат подходящ брой животни.
- 65 В това отношение той твърди най-напред че тези доказателства се съдържат в точка 38, параграф 1 от първоинстанционната жалба, както и в точки 21 и 33 от писмената ѝ реплика в първоинстанционното производство.
- 66 По-нататък Република Литва изтъква, че Общият съд не е взел предвид дадените от нея отговори на поставените въпроси в рамките на процесуално-организационните действия, а в тези отговори се посочвали девет критерия, доказващи, че съответните стопани са получили доходи от продукцията си и следователно са упражнявали търговска селскостопанска дейност.
- 67 Република Литва поддържа също че обратно на посоченото от Общия съд в точки 76—78 от обжалваното съдебно решение, тя ясно е отговорила на въпроса дали самото присъствие на земеделския стопанин в базата данни за квотите за мляко означава, че се предполага, че той извършва търговска селскостопанска дейност. В това отношение тя изтъква, че изрично е посочила в отговора си пред Общия съд, че „в целия процес на сътрудничество с Комисията [тя] постоянно е поддържала позицията си, че наличието на вписване в базите данни е достатъчно основание за потвърждаване на действителното упражняване на търговска селскостопанска дейност. [...]“.
- 68 Накрая, тя счита, че обратно на посоченото от Общия съд в точка 79 от обжалваното съдебно решение, други доводи подкрепят позицията ѝ относно релевантността на вписването на земеделски производител в базата данни за квоти за мляко, за да се определи дали по отношение на него е налице търговска селскостопанска дейност. Следователно Общият съд трябвало да вземе предвид и допълнителните доводи, които тя е изложила по-специално в отговорите си на поставените от посочената юрисдикция въпроси, които показват, че 43 % от литовските производители не са получили квота за мляко, а това свидетелствало за извършената от литовските власти проверка за действителното участие на съответния земеделски стопанин на пазара и за получаването на доходи.
- 69 Комисията оспорва основателността на тези доводи.

Съображения на Съда

- 70 Следва да се припомни, че съгласно постоянната практика на Съда от член 256, параграф 1, втора алинея ДФЕС и член 58, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз следва, че Съдът не е компетентен да установява фактите, нито по принцип да обсъжда доказателствата, въз основа на които Общият съд е приел тези факти за установени. Всъщност, щом тези доказателства са били редовно събрани и общите принципи на правото, както и приложимите процесуални правила относно доказателствената тежест и събирането на доказателствата са били спазени, само Общият съд може да преценява значението, което трябва да бъде придадено на представените му доказателства. Следователно, освен в случай на изопачаване на посочените доказателства, тази преценка не представлява правен въпрос, който в това си качество да подлежи на контрол от страна на Съда.
- 71 Подобно изопачаване е налице, когато, без да се основава на нови доказателства, преценката на съществуващите доказателства е явно неправилна. Въпреки това изопачаването трябва ясно да личи от доказателствата по делото, без да е необходимо да се прибегва до нова преценка на фактическите обстоятелства и на доказателствата. Впрочем, когато жалбоподателят твърди изопачаване на доказателствата от Общия съд, той трябва точно да посочи доказателствата, за

които се твърди, че са били изопачени от него, и да покаже грешките в преценката, които според него са навели Общия съд на това изопачаване (решение от 19 септември 2019 г., Полша/Комисия, C-358/18 Р, непубликувано, EU:C:2019:763, т. 45 и цитираната съдебна практика).

- 72 С основаниято си, озаглавено „Изопачаване на фактическите обстоятелства“ и обобщено по следния начин „Общият съд [...] е изопачил фактите, като в точки 74—79 от обжалваното съдебно решение е приел, че литовското правителство не е доказало, че притежаването на квота за мляко означава, че заявителят извършва търговска селскостопанска дейност, а това по същество не съответства на предоставените на Общия съд документи по делото“, жалбоподателят твърди, че Общият съд е изопачил доказателствата в две отношения.
- 73 На първо място, що се отнася до твърдението за изопачаване на доказателствата в точка 74 от обжалваното съдебно решение във връзка с извода на Общия съд, че Комисията е може да приеме, че режимът на квоти за мляко не е свързан с мерките за развитие на селските райони като мярката за ранно пенсиониране, то може само да бъде отхвърлено.
- 74 Всъщност от тази точка от обжалваното съдебно решение, която трябва да се разглежда във връзка с точка 73 от това решение, следва, че Общият съд само е констатирал, че макар двата документа, на които се позовава Република Литва, действително да са свързани с режима на квотите за мляко, те все пак не доказват, че функционирането на базата данни за квотите за мляко е било предмет на одита, извършен от 20 до 24 април 2009 г. в рамките на мярката за ранно пенсиониране и следователно Комисията е знаела за връзката между режима на квотите за мляко и мярката за подпомагане на ранното пенсиониране. Следователно именно при упражняване на суверенното си право на преценка на доказателствата в точка 74 от посоченото съдебно решение Общият съд прави извод, че Комисията основателно е приела, че режимът на квоти за мляко не е свързан с мерките за развитие на селските райони, като мярката за ранно пенсиониране.
- 75 По този начин Общият съд по никакъв начин не е изопачил фактите и доказателствата.
- 76 На второ място, що се отнася до оплакването на Република Литва, че в точки 75—79 от обжалваното съдебно решение Общият съд изопачил доказателствата, като не е взел предвид факти, които е трябвало да установят, че за да могат да се ползват от квота за мляко, литовските земеделски производители трябва да докажат, че търгуват с млякото, то също трябва да се отхвърли.
- 77 Всъщност следва да се отбележи, че втората част от второто основание всъщност е изведена от обстоятелството, че Общият съд не е взел предвид доказателствата, представени от жалбоподателя пред него. Достатъчно е обаче да се констатира, че както следва от точка 54 от настоящото решение, в точки 75—81 от това решение Общият съд е взел предвид всички представени от жалбоподателя доказателства. Следователно това твърдение за нарушение трябва да се отхвърли.
- 78 С оглед на всички изложени съображения второто основание трябва да се отхвърли по същество.
- 79 Тъй като и двете основания, изтъкнати от Република Литва в подкрепа на жалбата ѝ, не са налице, жалбата следва да се отхвърли в нейната цялост.

По съдебните разноси

- 80 Съгласно член 138, параграф 1 от Процедурния правилник на Съда, приложим в производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от посочения правилник, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноси, ако е направено такова искане. Тъй като Комисията е направила искане за осъждането на Република Литва и последната е загубила делото, тя следва да бъде осъдена да заплати съдебните разноси.

По изложените съображения Съдът (девети състав) реши:

- 1) Отхвърля жалбата.**
- 2) Осъжда Република Литва да заплати съдебните разноси.**

Подписи